

מהמשיג אתה אתה לו קשיא כי לא הולכת על דברי מלכו אטוה אל דמוי שקותים. הלכך
 שאלת המשיג איך ידוי נכנס להכיר דמוי, דמיון אבותי, לו היד נאוש או לדבר מלכו, ובגמטריה
 ע"כ אטוה. ובאולה היא דל אלו השקותים במתחיים בקין השמות מה יהיו בתוס' שג
 דמיון דל היהממוג חל תוס' שג. צריך לומר דלמדי ההג' ^{היה יד בביהממוג} אלו היו
 מומי תוס' שג ע"כ דמוי היו אטוה בתוס' שג היה צריך להיות אטוה בביהממוג
 ע"כ דלמדי ההלכה פסק דמיון אלו מפי ההלכה בתוס' שג קשיא ע"כ
 בביהממוג. ועל כה יש במתן אבדמ, ומאני דבר ע"כ.

כ"ו אומר קדוש על הכס או אינו אומר קדוש על הכס:
 אי נראה דאין כבוד ודמיון בתוס' שג מוזן. ואפשר באג"כ שגמל
 מה חזקת הקדוש על הכס דקדוש על הכס צריך קיום סדוק דמיון כבוד
 ודמיון והוא לינו דנה בתוס' שג. והיינו בדין המשיג אינו קיום כבוד ודמיון
 קדוש ^{קדוש} או לא.
 אבל אם נאמר דבתוס' קיום כבוד ודמיון מה שאלת המשיג? ה"י
 יכול לקדש בתוס' כדמיון וכול לקדש על הכס?

אומר
 קדוש
 על הכס
 או לא
 דמיון
 קדוש
 ה"י
 מ' (אג"כ)
 קיום
 כבוד
 ודמיון

ואם יש לומר ל"ס חזקת. החקירה כדמיון הקדוש. וא"כ אין כבוד ודמיון
 דמיון כבוד ודמיון אין לה שייכות לתוס' שג, וכל בהלכה דמיון, הוא באוסויה לתוס' שג
 ובאג"כ אין תוס' שייכות. אך מוזן בהדיא על המשיג.
 דהא קדוש בתוס' ה"י קיום דקדוש. ומכני דתל תוס' בתוס'
 ע"מאכנה הוא ה"י חל ע"כ הקיום של הקדוש. וכל קיום של קדוש על הכס
 ה"י קדוש במקום סדוקה. ובגמ"כ דקדוש במקום סדוקה ה"י דאין סדוקה
 מ' דמיון הקדוש ה"י הקדוש פקד. וסמ"א חס"א אג"כ קדוש בתוס' שג.
 דאין סדוקה בתוס' שג סדוקה שג. והלכך שאלת המשיג אי צריך סדוקה

א
 דמיון
 קדוש
 סדוקה
 שג
 קדוש
 סדוקה
 שג

אויסדאכען כאן גאר מער.

וואס
חובל
הקדשה

בדיית השמי ההקדש לאו חובל בלא.

דנהי תקיננו יבואים לומר עקדושו לאו כו' בלבד בתפלה, ואלו דין נכרכת השחקי.

ואת צדווי בשחר הוינמו ידעו זיקוא ברא דברה דווא אין צריך קדוש דשם לומר דאין

קידוש קיום בתפלה סוף ובה גדיית השמי בקידוש: והיינו יבואים לעומת כבה.

אולם ההקדשה בודאי הי' קיום בתפלה. זהא חטון מלי תקנות בימי

אנשי תפלה האדמה דצדק הקדש בתפלה ואפי' תקבולו על הסוכות ואפי' שזק
אזינו והיו
שזק תקבולו בתפלה שריא, ואפי' כיון זיכיל להגפולו בחולאי שנת

בודאי יבוא לומר הקדשה על הפס ואפי' מה בדיית השמי? דבקידוש יבוא לומר

כזאמרנו אלו בהקדשה בודאי אויאל הקדשה בתפלה, כדאי אל על הכה? ודוק.

(גמלי, ההוא דותרת חומתו בודאי הוי מקיום גמלי.)

בש"ד נגוב שנים לא יקדילו לעולם אלא יטו מאתרים, וכלי"ל כן נשים

לא יבדילו לעולם וימטו מאתרים.

והשאלה היא
מה דנשים
היא דנשים תיבות בקדוש היום ופי' כו' יק קדוש או כו'

בהקדשה פ"ב. בקדוש נפקינן משכנו ומחרי. והשאלה היא אם הקדשה הוי דין קדוש

וכמו שהראתם לומר כהו' דין קדוש מצאנוימא דחייק ^{עקדש} ובה"ל גבנטיא ודיכטיא

והיינו "שכור" או לא הוי קדוש קדוש בקדוש הווא "שכור" על ורק גבנטיא אהל

ביציאתו הוי דין מחרי ואפי' הוי אפי' שנטן זמנה דלא יחויבו הנשים כי לא הוי

בתר שכור דכחו ומחרי ואפי' נשים יבאנו מהקדשה.

ולבואי הוי קשיא אחרת, דנפיה דנשים דהקדשה לא הוי דין קדוש, ואפי'

נשאך חמת דשה שנטן זמנה, ואפי' הוי צריך להימ' ואפי' נחמתוהי דין

✓
נשים
אין
יבדילו
הש"ד
א

לבואי
צריך
לפנות

ואלו אתם קק יום כק אויבה שייכות יא לה לחלוצה שמתן שרמה . דחלוצה דעה שהמתן
 שרמה היינו אום יא קיום החלוצה והמתן אחייב . אולם אום המתן אחייב הרבה אין שייך
 לחור מדעש . עמשל אין ^{סקרי} לחור דנשים בטלוגה אשה חיינו היזש דבודוא אין שייך לומר
 מדעש לה . ויש ראשונים האומרים דכא דנשים חייבת היזש היינו רק הלוח מדעש . אולם אין
 יזש לומר דעה . (גוסי בקידושין) ומה אין אום ראשון (כאומר דנשים חייבים בטלוגה
 אשה חיינו . ודיינו אשום דחיי חובת ברכה ^ה ונלו קיום החלוצה . והמתן לזן אחייב בחלוצה
 אלו המתן דנשה שבעכבה לתול . ואז מתן יחייבו הנשים אום היו דין קידוש אונ
 היו חזן חלוצה דעה שהמתן שרמה איה אחייבו בהכרח . אדן פכור ושחר דכוי דברי . ואם
 לא היו אין קידוש אולו דין ^{אזכר} ברכה אונ אין שייך מדעש . (דכויא אשוני הווש לזכור
 הך שבמתן זכמת וכן הנתנה ים העזלו ונוי וכך הלאה . . .)
 אולם יש ראיה מה ראשונים שרבו אשה .

יזש
 אום
 חייב
 שרמה
 אשה חייב
 ומה חייב

דהראשונים פסק דבעטד דכמת ומה דלה דושן חלוצה אפילו חלוצה
 ובהה"ט וקידוש אין חזן גריכור חלוצה חלוצה . עמשל אום אולם אש שדודו חזקן
 אין למתן חכמה כי יוסורמתי אש שדודו . וזל אמתים הנטי . ויזכ ראשונים אומרים
 באסוי להקדיל על הכוס הפוא כי אין חזן חלוצה חלוצה חלוצה . אולם הרמב"ם
 אומר דיכולים להקדיל על הכוס הוא אצ"ט . אולם בקידוש ובה"ט אום לחטא אולם
 הסדורה שפריה ה"ט אומר וחלוצה ^{לכבוד} אקדש לשם דל כנה קה"ט דסדורה
 פורים אפילו הרמב"ם וזכה באסור . (ונך הראשונים כפ"ט בחבור שבת)
 הרמב"ם חולק על הראשונים שפ"ט החלוצה .

מהראשונים
 חז"ל
 דבר דעה
 לא היו
 קיום
 קידוש
 בקידוש
 ובה"ט
 אין חזן
 חלוצה
 חלוצה
 והה"ט
 ובה"ט
 כ"ו

ומאי נה לומר כן סכלה וקידוש? יש לפרש לבי רבט אשכ דהדן
 הוא דאין דושן חלוצה חלוצה חלוצה . וקידוש הוא קיום חלוצה דהחלוצה
 אש על היין . אולם גבה"ט דכדלה היו הפעולה ון ברכה וברבי ינא
 לבוא בחלוצה דש החלוצה גבה"ט דזל בככב אין כלל כה דאין חזן

דבקדוש
 אין שייך
 חלוצה
 חלוצה
 חלוצה
 ובה"ט
 ובה"ט
 יזש

מלכות חקירות חקירות. ולפי זה לפי הרמב"ם סוף מד' שאין מחייבים ברכת האיחוסין
 וברכת הנישואין על כוס אחד. ותוס' ע"ק דם זה הרפה. ובאמת אין זה נוס
 ואלו כי מופשט מפי אחד על פי מנהג. ואלו הימים נכונים דמתיאיים כי כוסות (גוס' כפסגים)
 ולמקום כל הפסגה לאו כזויה דהוי' גרוב. ועל דבר זה א"ל מלכות חקירות חקירות.
 ואלו קשה על הרמב"ם לפיכך דהא הרמב"ם גדלחו סוגי דהקדמה בוי' אדאורייתא
 "המלכות דעב' לקדש עליו בקדושים בין נכניסנו בין בליאמו". פ"ט הלכה א'.
 אבל הרמב"ם סוף עליו ואומר בסוף" שמלכות קדוש ומלכות גרוב המון
 שמי מלכות של גרוב ה"ן" (הלכה ו') חסד דהפסגה לאו הוי' מלכות של גרוב ויהי נחמ' לרבו
 מהי דהפסגה. וקשה סתירת הרמב"ם.

הרמב"ם
 ואלו
 קדוש
 קדוש
 וכו'
 מהי
 וקדו
 הא
 הרמב"ם
 סוף
 הרמב"ם
 חקירות
 (אב)
 סוף
 (סוף)

דף כח. באדמו: מדע' ייבנה. ר"ע לא פ"ה הנשיא הכהן זיבנה אלא היה
 חלק משפחה גדולה דלמנהג. וגא' חקירות. וקיום כהנא מתקדש גלות גלות חקירות
 ור"ע גדלחו בא ויב' אלמנו בבית המדרש. ואלו היו גדולות.

כ"ו א"ו יומן וקדו פושט.
 אם הכונן שלו קיים דין צריכה ומקדושים חקירות. צ"כ לא שיק
 דוקא חסד' ואלו לכל הגמלות.

קדוש
 חקירות
 דמנהג
 דמנהג

מ"כ צריק' לחזר דהוי' קיום כהן גמלה ד"ש קיום כהני דמנהג חקירות
 קדוש כ' שחור.

וה"ה כהן שבתוב גמל' ביוה"כ מקדשים בפיוטה גמלות כ"ו חקירות
 מוסף קדוש שש חמור. ואם הוי' הלכה דצריכים ומקדושים קדושה האו' חמור
 במלכות חמור יקדו באלו צ"ל דלא הוי' דין צריכים ומקדושים אלא הוי'.
 קיום חמור במלכות דמנהג פושט אומ' חסד' ופני חסד' קדושה גמלה.

אודן, און די פון זיינע זאגן און די פון זיינע זאגן און די פון זיינע זאגן
 זיינע זאגן און די פון זיינע זאגן און די פון זיינע זאגן און די פון זיינע זאגן
 און די פון זיינע זאגן און די פון זיינע זאגן און די פון זיינע זאגן
 און די פון זיינע זאגן און די פון זיינע זאגן און די פון זיינע זאגן

שלו מלכה חכמה וט מלכה שאינה דואגת.

אזארג 151
 א. האלף הוי העכע ונסדף העלוע בעהגרות ואוין תזירות.
 ובעקוב: הוי העכע בעהגרות וזוהן אשקות, און הוי זין חסד
 און יסוד דעם העלוע.
 ובענין הוי העכע בעהגרות וזוהן אשקות, און הוי זין חסד
 און יסוד דעם העלוע.
 ובענין הוי העכע בעהגרות וזוהן אשקות, און הוי זין חסד
 און יסוד דעם העלוע.
 ובענין הוי העכע בעהגרות וזוהן אשקות, און הוי זין חסד
 און יסוד דעם העלוע.

כה אר יומן העכע העלוע... קשה ויהי צו העכע העלוע באוסף
 ומחשבו שמדין העלוע אן מנה ואהב אן מוסף? יראה דאיה כי דיעה
 דמלכו דין קדמות יא דין כוסד. העכע שנה און כוסד דהכסד הוא
 בקו אן מנה ואהב אן מוסף (און)

גוס' דני ואל מוספין על הנה. כנאל גוס' קשה, זאה גמון
 און העכע הא באוני העכע דיע ספר היום איוגד העכע. זואן כוסף נקרב
 עם תמיד אהב, ואלען און אהב און?

ופירוט כב נחא לפי הניש בשם הירושלמי שמועד שש כמו שרבינו לעמוד
בתוס' דשיין דגז' גזיר ושאינו תנזיר גזחוי ולא הקדושה. יוכל לכו
התוס' אין זה שאר דמוי כאל כיון דמגפסל שניהם. ודדיון קשה
הסבר בתוס'.

ולגוס'
לא
כיון
שאם
גאוי

כמו: לאו גאכאלו דל הדם... היינו אסור לזמנה נתי.

רב הווא ורב יואסרין או מוכריי גאסור זה שיין בל התפלות הלכך
כיון שדימה אומר. אבל ההלכה הוא דאסור לא אכילה דל הדם שיין רק לתפלה
הראשונה. הלכך לפני כל שאי התפלות מותר לעזור ולאכול אכילת סוד, ורק
אסור לאתעטות קבדו. (ד"ן מנה שג"ט)

מגני כח: יבן שהלאו כו'...

ש"ס הרמב"ם הוא דדמידי בתפלה לא מדכב, ויש ראשונים שחוקרים
דכוונת דכבדו ויחזור ויתפלל. אלא שח"ל לפי אלו (אוצר חיים) דכוונת דכבדו מ"ה י'
נ"ה בין שיכור לדמידי. בדמידי אף דמזכר ומתפלל מ"ה ק"ה בתפלה
מה שבוא אלא שספר קיום דמידי דכוונת דכבדו. (והרמב"ם אומר שח"ל בדמידי).
בשיכור ~~ואינו נזכר~~ שם אלו הראשונים בין תפלה לתפלה
דכוונת תפלה.

דמידי
בתפלה
א"י מדכבדו

משקל הכבוד הרעים: כל שאי הכבוד דכבדו סו רמ"ה, וזה הפירוש
ד"ן ק"ן. ולכן לכתב שם גוי'.

הא דשחטאם הקטן תימן דמידי ולא יבן שהלאו היינו
מטוב שלא יתנו להם פתחון פה לאחו. הא דתמן דכבדו היה כ

נשיא היה ונחמם בהם. עכן ~~בין~~ ^{שמאל} הקץ ~~בין~~ ^{שמאל} וזמיו לא עסק בתענים
 וזה, ועל לא רצב לדסוק ופלו ביוזר בא... וס ללחוד מצב אבי לקט
 יחמים דל מי שווא אין נה ואם בקוד גורכ הוא מדנין גאוג אולטאו לא.
 אולם לקט בודעניא צריטיה להבדלה דבאמיקנה לא היה לו שום דסקוסטין
 פרי דם אורל הלכנ שמקטמ שינג.

גוט כט. מפני שיניל לאמרה ביוז

מכאן אמחד דהרואי סוקיר בשלח הריף. דחוגה ועבה שוטם

באפלא.

~~מפני שיניל לאמרה דל כנס~~

מפני שינוז לאמרה דל הכנס

לפי הרמזים הינו אפילו אמ אין לו כוס. ולכי ראשום אחרים

(הייד) היינו דוקא אמ יג לו כוס. (אמן דיוק)

לפי
 כפי
 קצת
 וזה
 שווא
 וזה
 שווא
 וזה

מי האביהד באבלקור. מפני שמועד מילין ~~היה~~ ^{היה} ענין... הא יוזכר בהרמזות.

לכונה יג. לעמוד באמ הייה משי הרוח חסר. במלך שדל כפא, אולר

ואם חייה של ומג איה רק אכרכ ואלו באמלכוד באמלכה

ובהוי ומימא של המי רלבה למר שלפן יחזור על של ומלר כ יום

למחוק על הילף. ובלו קשה, הא הדין בדי כחמים דפנין הילף. מליא ומ

הקיי ידי אובמו ופאכישעני? וכל ביש באמרה הילף קימ הממוסעל על

ידי ויקיז מי, מלמד גבלת הלחט. ולכן פסק הירמיה בהרבה מקומות

דהילף שטרה בוי הראשונה לא ימחוק על גבלת. בקול רם אולר יחזור ויגבל

הלחט ומחט יאמר אמרה הילף. ~~דאין הילף גבלתו קקלמ ילף קימ תפלה הלחט~~
~~ואת גיבם דלויס על ומחט~~

היה
 סוף
 האלה
 על גבי
 הילף
 דל
 קימ
 מ-מ
 פסק
 החמים
 עקום

ועל דעתו כפי המצא בהדחק שאורה זשאולתו דרב אבא שאן.

בנוסף לביבן יתור גאל ומטר היטו באצטר וארי שומרתם בד
מתוקת ראשונים.

לביבן
יגזול.

וי תבחי אשכנז יוגרים זמור לשומד גפלה.

אית (וואסל)

בי אבא ^{ספר} אשכנז יוגרים זמור זכרת ראש.

כתב ראש
(ספר)

יבא מצב רב ב הפל ומת נתקן כדרת ראש. וכשמבירה פגה

יבא, אולו לא הוי גיקון.

ואם יראה דיש הלכה לא תורה מחזקאן, ואם לפני אית יבא, ואם
ואת אית חזקא דין תורה ולא יודל עוז מה שימור. לראש ולא יבא אית
יתור רק לשנה.

ד
אצרה.

וכמו צב איבא לפי סבת ראשונים האומרים. בשם יורה וישיא במקומה
לגדנך לפני חזקא ואחרי המתנה שבעה ג' יין יאמר ^{אור לפני חזקא} חזקים,
ואם כבר אמר חזקים ואח"כ נכזכר, יתפור ערעב. ולא אמרין יתנו
לחזקים. דנתקן עתמ'לה גרעה. והא דאמר במצ'ים הד דין זכור
לצאת שם. אבא אית צדק למכור, בלוי אית חזקא דין חזרה,
יבא למכור רק ערעב.

וכן לפי אלה הטכונים האומרים זמור לכרת ראש, כיון דחז
דלוי דין כרת ראש יתור לביבן דנתקן דכרתה.

וְהָיָה וְנִרְאָה דְבַעַד דְּהַשְׁמִיטָה זְרֵיחַ אוֹן צְבִיב צִוּר בְּהִכְרַחַת הַחַן גְּנוּסָה הַלְבֵנִי
 דְּכָפִי לְקַדּוֹד אִימֵרָה דִּי הִכְרַחַת קְרוֹל וְהִכְרַחַת הַשֵּׁשׁ הָיָה דִּי לְחֵיב אוֹמֵר
 מְשִׁיב הַרְוּחַ וְחוּבֵד בְּאֵמֶת וְזָמַן בְּפִסְתָּה צְרִיכִים לְהִסִּיד הַחֵיב וְזֶכֶר דְּבַר שְׁלֵמָה
 וְעַל זֶה לֹא יוֹדֵעַ שׁוֹם הִכְרַחַת קְרוֹל דְּהִכְרַחַת קְרוֹל שִׁיחַ יִקַּח דְּבַר חֵיב וְלֵיבּוֹ לְחֵיבּוֹ
 הַלְבֵנִי צְרִיחַ לְהִכְרַחַת זֶרֶק נֹסֵחַ הַגְּבֻלָּה דּוֹקָא וְהֵינּוּ לְדַמָּא דְּהַשְׁמִיטָה הוּא הַמְּחִירִי
 בְּהַשְׁמִיטָה לְעִבְרָתָא דְּחוּסֵי

הַזְכִּיר
 בְּמַנְהֵגוֹ
 גִּיחַ
 הִכְרַחַת
 חֵיב
 וְהִכְרַחַת
 שְׁלֵמָה
 חֵיב
 פְּדוּתָא
 כְּהִלְכָתָא

נִמְצָא שְׂמֵחַ פּוֹסְקִים לְמַחְרֵי כִירוּשָׁלַיִם זְרֵיחֵי שֵׁשׁ הִכְרַחַת אוֹלָה שְׂמֵחַ זְרֵיחַ
 כִּיּוֹן דְּהוּי הִכְרַחַת דְּלֵיבּוֹ דִּי הִכְרַחַת קְרוֹל וְכִפְסָה דְּהוּי הִכְרַחַת דְּלֵיבּוֹ צְרִיחַ
 הַחַן לְהִכְרַחַת בְּמַחְרֵי דְּלֵיבּוֹ הַשְׁמִיטָה בְּשֵׁשׁ מְחִירֵי

וְאוֹן
 בְּמַנְהֵגוֹ
 כְּדַמָּא

מִנָּה בְּעַד בְּלֵחַת בְּפִסְתָּה חוּבֵד שְׂמֵחַ הַרְוּחַ וְחוּבֵד הַשְׁמִיטָה שְׂבּוֹ מְחִירֵי
 אוֹף קְרוֹל וְאֵם בְּחוּרֵי דְּהָא יֵשׁ סֶפֶק אִם יֵאָמֵר לֹא מְשִׁיב הַרְוּחַ וְחוּבֵד הַשְׁמִיטָה לֵאמֹר הוּי
 הִכְרַחַת קְרוֹל טוֹב אוֹף בְּשֵׁלֵמוֹהּ וְאִנִּי אוֹף שְׂמֵחַ הִכְרַחַת הַשֵּׁשׁ כְּלוּם מִנָּה שְׂמֵחַ זֶה שְׂמֵחַ
 מְחִירֵי קְרוֹל בְּהִכְרַחַת לְפִסְתָּה לֹא הוּא חוּבֵד אִם הִכְרַחַת וְאִנִּי אִם יִרְיֵה הִכְרַחַת שְׂמִירָה
 עֵבֶר טוֹב בְּהִכְרַחַת קְרוֹל הוּי זֶה יוֹדֵעַ לֹא יֵצֵא בְּמִשְׁכַּח כִּרְחַח וְחוּבֵד הַשְׁמִיטָה וְכִיּוֹן
 דְּהוּי סֶפֶק אִלְמָנָה לְעִיבֵי הִכְרַחַת שְׂמִירָה חוּבֵד שְׂמֵחַ יֵאָמֵר מְחִירֵי מְחִירֵי הַשְׁמִיטָה וְלֵיבּוֹ לְחֵיבּוֹ
 עֵבֶר לְאוֹן שְׂמֵחַ הוּי כְּבִרְוֵי לְחִיבֵי שְׂמִירָה לְחֵיבּוֹ לֵאמֹר הוּי דִּי הִכְרַחַת שְׂמִירָה
 וְאִנִּי לֹא הוּי כְּלוּם מְחִירֵי מְחִירֵי חוּבֵד הַשְׁמִיטָה הַלְבֵנִי יוֹלֵד אֶת לְחֵיבּוֹ מִן הַסֶּפֶק
 וְיֵאָמֵר מְשִׁיב הַרְוּחַ וְחוּבֵד הַשְׁמִיטָה שְׂבּוֹ יוֹצֵא בְּחוּרֵי וְקְרוֹל

מִנָּה
 אִכְתִּיב
 כִּי
 סֶפֶק
 אוֹן
 וְכִי
 לְחֵיבּוֹ
 זְרֵיחַ
 מִן
 הַסֶּפֶק
 יֵאָמֵר
 מְחִירֵי
 כְּעִיבֵי
 אִמְחֵד
 דְּכִפְסָה

גוסי טצה ולא ככתיב וכו'... (א)

וְהוּא מְשִׁיב הַרְוּחַ סֶפֶק בְּרִיחַ וְאִי שְׂמֵחַ יֵשׁ לֵי דִין דְּאוֹנִים וְלֵיבּוֹ לְחֵיבּוֹ
 אִמְחֵד בְּרִיחַ עֵבֶר יֵשׁ לֵי דִין דְּאוֹנִים וְלֵיבּוֹ לְחֵיבּוֹ לֵאמֹר לֵיבּוֹ לְחֵיבּוֹ דְּאוֹנִים
 בְּרִיחַ הוּי כְּפִוּשׁ וְלֵיבּוֹ לְחֵיבּוֹ לֵאמֹר (וְאִם עִיסָה אִכְתִּיב כִּדְלֵיבּוֹ לֵיבּוֹ לֵיבּוֹ

הַתּוֹסֵף
 סֶפֶק
 כְּרִיחַ
 פֶּסַח
 אִי קְרוֹל

זין פושד ורזוי כדעם שפשוט) ודעם שפשוט היינו מי אפיו פושד.
והרע וזוהר שבנוסח התפלה נקרא פושד ובידלה ויפואכיון ופארו מנוסח רלפער לא נקרא
פושד.

גו ודוד יא פדעם דההוס סוקר ים^{ק"ט} כמו שאנו בספרנו דמאגם ברבנן לפי הכתובים.
דאנו וזמנו יסוד מאה שפדמם אומר שבכור דומר בתפלה ה"ש גיש המוסר
אל התפלה אל ה"ש לקול. דמאג קיום גפלה הלש יא לחיז המללל בלבד סוד קיום אל
גפלה ה"ש אג כא דומר ומועד לפי. וצב גאוי אי צריך דמיונה או אל. הכתוב
מאגם יך דמאג, ואי יסוד גיש הייחוס מיונה אל גפלה ה"ש אלכסי. ובעד
המאג^{ה"ש} כיון דסוקר דדעם יבולים לפעם גפלה ה"ש. (ויוודעם כה מאגורו ה"ש בקידוש
ממזג וקידוש מיוס"י מאגם מאגורו. דאנו אומר ים דמיוסג הוא אמרי אגרי וזמנו
הוא בתפלה ה"ש. ואל הכדל ממאוי וזוהר דאנו אל גפלה ה"ש גמ, בקידושמאג
ואי חפין דסוקר דמאג ה"ש סולם לפעם. וקידוש דממזג"י גינו כפדמזים
לפעם קאכז לפעם ה"ש) (במזן המזני בוצאי לא גיש קידוש במזעק, ופאלא גיא
מימי רי אברו, דהאפלה היא מג, הגלקן ר' ואלכו^{כ"ט} געה שבתן קידוש
מיוסג. ובעד כוי המאגלין בין קול המאגור וארי ופאנוס).

ואי באורי כה דכדל המאגור דלמזן בודאי אין הייחוס אל ה"ש אלכסי כיון
דאנוס דמזים בתפלה ל"י אין לפעם ברדה אגרי מלמזי דמלכוג שולח האמז
שן יא הייחוס אל ה"ש לקדוש פוסק ברעם. וגוס ג"ש ילמד כמו שאנו
למזנו ג רמ ג"ק ג"ש גפלה מיונה אל ה"ש כמחוסה לקול. ואל שפושד אין
הייחוסו הפא אי פש גברכה. הלכך רק עס שפשוט דאנוס יבולים
לפאג בתפלה ה"ש ואם גפלה דמאג. אכל אי לא מיסו
למוס בתפלה ככה שמיסו ידלה ויצוא דהוי רק אצברק, יבוס אלכסי
בשדו ג"ש דהוי הייחוסו גפלה ה"ש המגיסוס דל"י דמזמזים גפלה

גו
פושד
והרע
זוהר
שבנוסח
התפלה
נקרא
פושד
ובידלה
ויפואכיון
מנוסח
רלפער
לא נקרא
פושד.
גו
ודוד
יא
פדעם
דההוס
סוקר
ים
כמו
שאנו
בספרנו
דמאגם
ברבנן
לפי
הכתובים.
דאנו
וזמנו
יסוד
מאה
שפדמם
אומר
שבכור
דומר
בתפלה
ה"ש
גיש
המוסר
אל
התפלה
אל
ה"ש
לקול.
דמאג
קיום
גפלה
הלש
יא
לחיז
המללל
בלבד
סוד
קיום
אל
גפלה
ה"ש
אג
כא
דומר
ומועד
לפי.
וצב
גאוי
אי
צריך
דמיונה
או
אל.
הכתוב
מאגם
יך
דמאג,
ואי
יסוד
גיש
הייחוס
מיונה
אל
גפלה
ה"ש
אלכסי.
ובעד
המאג
ה"ש
כיון
דסוקר
דדעם
יבולים
לפעם
גפלה
ה"ש.
(ויוודעם
כה
מאגורו
ה"ש
בקידוש
ממזג
וקידוש
מיוס"י
מאגם
מאגורו.
דאנו
אומר
ים
דמיוסג
הוא
אמרי
אגרי
וזמנו
הוא
בתפלה
ה"ש.
ואל
הכדל
ממאוי
וזוהר
דאנו
אל
גפלה
ה"ש
גמ,
בקידושמאג
ואי
חפין
דסוקר
דמאג
ה"ש
סולם
לפעם.
וקידוש
דממזג"י
גיננו
כפדמזים
לפעם
קאכז
לפעם
ה"ש)
(במזן
המזני
בוצאי
לא
גיש
קידוש
במזעק,
ופאלא
גיא
מימי
רי
אברו,
דהאפלה
היא
מג,
הגלקן
ר'
ואלכו
געה
שבתן
קידוש
מיוסג.
ובעד
כוי
המאגלין
בין
קול
המאגור
וארי
ופאנוס).

אני רוצה לומר לך... (Handwritten text at the top of the page)

86

אני רוצה לומר לך... (Main handwritten text block)

Handwritten notes on the right margin, including the word 'אני'.

אני רוצה לומר לך... (A specific line of handwritten text)

Handwritten notes on the right margin.

אני רוצה לומר לך... (Another line of handwritten text)

אני רוצה לומר לך... (A specific line of handwritten text)

אני רוצה לומר לך... (Main handwritten text block in the middle section)

Handwritten notes on the right margin.

אני רוצה לומר לך... (A specific line of handwritten text)

אני רוצה לומר לך... (Main handwritten text block at the bottom)

Handwritten notes on the right margin.

ל 15
87

זה גפלה קלמה הוא גפלה שהתירוה לזמני גבלי. ההיאר אסור לאומרה
ולכן הובא במוציא כהן. מבינן שזכא כחם נסדדוהו אהל בברכה.
וצ"ל הנה כ"ן צדקה לשלום.

א. עז כחה. יש ג' פסטים ברשי.
ומזכר פסל שלשי דאפילו במהלך שזול לא יאמרו עז שלך פוסה.
(ובי ברשי כס ו: רמאי לומר רך קנוט אבל פוסה ואם ילק יותר אסור לו. ג: ברשי
רמאי לומר רך אם ילק אבל שזול פוסה)
ואנו נוסיים לאמר גפלה נזרק. דלמא מן נדרי. (כן הפסק בשולחן
דרוק).

א
פסל
הגבול
השני

פסל
הגבול
השני

ג. אמ' היה רובק של החמור. ^(הגבול)
דמפלה נזרק ^(החמור)
וי חסא אמוי ~~דמפלה נזרק~~ גדי זמירה. ואין כוונה זמירה אחת
דאין זה גפלה אלא בקשה שהמאן אלא כוונה דלזרק לדמור מבידו דאסור
לאומרו מהלך. ונמו בקש. אגז גפלה קברה הוי במהלך ש"כ הוי במקום
סכנה.

זמירה
דלחמור
כ"ו
הפסקת
השני

ודין רבי דשכר של החמור והפסקו שפיר לפי החמור דאמר זאן
דמ' ^{דמ' זמירה} חסברת בגפלה. ואף לזאנים האומרים דזמירה מדברת היימית
שימייח למזור ולהפסקו. אלא יזרו דקיים גפלה ופסקו גפלה כחה שפסקו
מיושק. ורין חסר קיום גפלה דמזירה המדע לפי האשונים האלו. ומזנו
ומפסקו ^{דמ' זמירה} גפלה דמיוש הוי גפלה.

מכאן
מבינן
דמ' זמירה
קיים
גפלה
נאף
לאומרי
דמ' זמירה
מדברת

ק"ש לשתתף
 דבריו ^{מאן ליה} אולם לא הידור מאנו דהידור מאנו בוי חנין וכו' לו
 יותר קיום בהתפללן תפלה אז מהתפלל ק"ש כיון דק"ש יאמר בחסרון
 הדבור דלמ קיום ק"ש מאז בתפלה דאז ~~היה בידבר~~ לא דשה מצוה
 מן החובחר מי ^{היה} לא חסר לו כלום בתפלה עלמה. הלכך בתפלה אל
 יאמר בדלם בקיום לא יהדר אחר ק"ש ^{מצוה מקשה} אחר אומ' יכול לאומ' במקום כדדומ' ^{מצוה מקשה}
 מאז ק"ש חסר קיום דלם תענה אם לא יהדר אומ' הידור מצוה ג"ש וכו' יאמר
 תשוב מסיבת אולם לתפלה קדמי אזהר דמאז ולוי.

4. אך לראש אין לומר דין זה דמאן שקיים יותר תפלה מק"ש דהראש
 סובר דשה בתפלה הוי לשתתף בג"ש ולכא דין גבלת ללכך בק"ש.
 וצ"ל זכ' הראש דבתפלה לא היו יכולים לתפלה באהלך אלא
 בק"ש אפשר.

לראש

מכאן לו שוכר ותוקד ואלו ומוצני...

לוי וכו' יאמר דהו' בין דמזר לנל או למאן שיכיר. והוי מאן גדיד דשיכר
 בכל המצות דלמא בק"ש.
 ומה לומרן אפשר. לברך כמא שרמא מקודם קיום יותר בכל המצות
 דמאן כנה דמקיים הכוונות ^{אז} גדידך מאז בק"ש דמזר בעלך הקיום יא
 תישר הידורו כיון דמצינו ש' מאנים לק"ש.
 אולם לראש אם לאר נקטנו כיון דאל שופי ואלו יכולים לקוד
 ולצניח במעלה? ומאן כראש יסבוי שבכל המצות בוי רק שמאסר, ולא חסר
 בקיום שול המצות או הקדים מאז בק"ש. ומינו ככ נכיר
 ואם יש לומר דהוא א"י דאי אפשר לו להביא הטוב והלולק אמו.
 אולם ק"ש יכול להתפלל בדרך.

נחא
 לוי
 וכו'
 וראש
 וק"ש
 לראש
 וכו'
 דאז
 וכו'
 לראש
 וכו'.

85
95

פליגה
רמ"מ
ואי קריס
זיה סכר
דאיג
דה
רמ"מ

רמ"מ פליגה רמ"מ. ומאן זכרם עלי סכר זכרמ"מ אית קיום רמ"מ, וזלא כפלא
הרמ"מ.

ורמ"מ חיים שאם זכרון זכרין הוא צריך אצרכה ביום, ואם קיימת
כל המלוא המלה זכרון יעלה ויקרא למלוא קיום המלה, אך איך יתנוכח אל המלה
של אם חייב יעלה ומאן בא גבא סכר דר תקן עם גבלא הרמ"מ ויהי
לו כי המלה טובה וזכר אית ?

אזכ
המ"מ
חיים

וי צוד סכר כרעי מלך סכר הכסא שלכור אין מלכיתין, והיינו שלכור
מא פירו יחז המלך שלכור ויכוס לקיימנו באמצע המלה המלה ה"ש הלכר אל
יאמר דם המלה ואן הכסא סכרם זה זכר, ולא שניהם נכונים, המלה הו
המלה אלא סכר המלה. וזמא סכר יעלה לקיימנו באוסף כר ה"ש יחז לקיימנו
המלה ה"ש. זמא סכר יתן המלה עלי ה"ש כר המלה ה"ש יתן
חיון המלה עלי ה"ש.

סכר
הכסא
ה"ש
מ
מחלק
סכר
סכר
הכסא

אין מקבץ אג המלה בלמה. היינו מלך סכרם ה"ו באים ביום
המלה. ואם קדמונו ביום י. נדעה כל ביום דם למפרד ומה לא ה"ו חושים
למאן יחז ויקרא זכר אמרו יעלה ויקרא אמרו קדוש וקדוש
(וקשה זכר למאן קדו לאמרו בלם כלל ולמה הקילו רק בחכמה?)
וקשה זכר אמר המלה לקדוש למפרד אמר לא למפרד.
והינא דסכר למפרד ביה המלה הואנה יש ב' זמא ביה אם חוץ
או לא. ז"ש סכר למאן מיה יפה שונה מלה למפרד קדוש בלמה.
ז"ש אמר זכרם אין עינא קדוש ביה בלם אמר אמרם אין חושים קדוש
הלכך לא קדשונו בלמה, אולם דה יש נכוא קדוש, והנהואים מקדשו אמרם

אין
מקבץ
ה"ש
זכרם
זכר
אין
סכר
ה"ש
ה"ש
ה"ש
קדוש
קדוש
קדוש

ויזכי קדושת היום האלק ביום אונזים עם התפלה שדמית ביום אשטחו כולן זמקס
היום על ידי נמוג. וזה עמי המושנים האונזים בחזורים גוה. ולפי הפחד
האל ביום אין למצוי על פני בלוי האון ביחד משם דסוכרים כסך נהוג
ולפי קידוש היום

גוה זה עמי שאין מקדשין
קשה מפיכך בין שם דבי מים צוה. מבאחימא ליא עהא זקבא אום
קדושת כהנא ביום אונזים כהנא ביהוה יום אי לחוד ^{פלוני} זקבא
מיום החודש השני" יא זקבאנו בוי לחודש דה ויא עי יום אהם כהנא
השני

מזכר
צ"ל
אין
מקדש
קדוה

ואם באחד שבת אפני שפדתיים בוי מחולקת יום ויום אי שפדתיים דים ולדתיים
למא, עמי שמו ביום בוי בירחון גלויסל חולק הלכא אולא עז האם יחדים
הלמ ולפדתיים בוי בוי מים טא ^דהמול קודם מדימוס? עממי. ואי צלילין עמי
בוי בוי מים דלים

וכתב הכתובים פים הלכות קדוש החודש הלכא וי' היום באו צדים
אין החמה ולחודש נהגה אומ ביום קודש ולחודש קודש " ואומ סכא בוי'
בוי מים דים

ובאמת ראון דבי מים דה בוי סכא מיניה וניה דבר יום אי
יום אי דיה דהוי באומ המטן אלק החודש אפוד והחודש סכא והאין אפוד?
וכפי עמד בפירוש כל הספיקא אין דם בוי מים טא דה. ~~ממ~~
פך. ודיין כך מסברה, דכא אס נלמד בחג אסר הוא פד יום וחודש
מלא הוא פדיום, איב איפני מיתברא דסל חודש אס אין מנבי'ין
אומ ולמד אמר המאי דמסרי'ן אומ? ונתי דס בוי מים דיה

ס א' 97

וכך נתיח דבוי בי ימים של דם אכתי קין דנבי דם חורש חס ~~אל~~ אחינין אמר
מה חמש מלא למה לא? וצ'ם דאזלין בגזי כמן הראיגי. וכנמן הראיגי הו
רק לילה אורז נמצא דעלה השט אנו הוא העלה הכאמן האמיתי. (והא דחייבי ימים
חיינו רק לבי החסרון ואין אנו משמים דם האופן ^{כנגד} ~~האופן~~ ^{למנו} הראיגי) בעכרוב
כאן חמש מלא דקא אמרין אורז. ~~דאז~~
(הסוקים בבי רבי יוסי דאין נה דבכיון דעלה לאו כמן קידוש) (א"י)

פ"ה הלכות קדוש סופס כמג קבלה ה' ~~בגז~~ אבראונק הו מקלפין דגור
בחובב ככל יום ל"י פדמאמר נשגבו הדגים הלוד דד בין העצים ונתקלף במקו
ועל ידיו מהם יצאו אמ ידעו מלה של בין העצים שמה יבואו עצים ואא שיקדו
חוסף היום אמר אמר של בין העצים. דמזו פ"ד והקטן לא יבין מקלפין
דגור החובב אלא דד המנה כפי שינה אומר ב"ש לקרקע דמספן ומאיד
של בין העצים ונסכים. ומאמרם הו מנהגי ימים ד"ה (ועל פסיו
החובב ד"ה.)

- אין אצרים דם ידעו ויקא כסדור ד"ה.
- ב"ש חובב דם ב' סדור.
- בשק חובב דם ב' סדור.
- בחורב אינו חובב.
- בשק חובב חובב חובב.
- וב"ה אינו חובב.

וטרמא בוי כי ההלכה היא דכסדור הוב אמרים.
ידעו ויקוא, ועל שבה אמרתי ידעו. ובר' אין חובב סדור. ובשק חובב
'ש חובב סדור שטר ואזי יחול חובב ידעו. וכן בשק ד"ה. הלך חובבים כמ.

א"ר"ס מסתבר

צ"ס'
מג'ק
מ'ו
אלמ'ט
י'ע
י'ע

הגנו אולמ'ן סוכר דידע' ויבוא הו' או בעד' או אחר'.

ורבנו יצחק סוכר זוקא בזמ' צ' אצל לא אחר'ן דבג' ע"ה א'ן חברה.

והוא' להט' י'ה א'ל' ר'ע יצחק דבש'מ' דש'ת אי'ר'ד'ן מ'ן ה'כ'ו'ב ו'מ'ני

ס'ר' ג'י'ן ג'ט'ר' לא ג'י'ק'ן. וא'ן ד'י'ן של ב'ין ה'כ'ו'ב ג'ט'מ'ה ד'ש'ת. ד'א'ס'ר' ל'ת'ן

ד'ו'ד' ב'ר'כ'ה ו'א'ז' ל'מ'ת' כ'ל'מ' ב'ין ה'כ'ו'ב ג'ט'מ'ה א'ל' י'ת'כ' ל'כ'י'ה מ'צ'ה. ו'ד'ל'ה ו'י'ב'וא

ג'ת'ן ג'ת'ו'ק' ד'ר'כ'ה ו'ל'ו' ב'ר'כ'ה ח'פ'ה. א'ק' ב'ב'ה'מ'צ' ל'י'ב'א' ד'ן מ'ן ה'כ'ו'ב

ו'ל'כ'ן ת'ק'נו ב'ר'כ'ה א'ח'ר'ת' ב'ין ב'ר'כ'ה ל'כ'י'ה ש'י'ל'א' ד'א' ח'ו'כ'ת' ד'ב'ר'כ'ה. ו'ד'ל'ה ו'י'ב'וא.

ו'ל'ו' ת'ק'נו י'צ'ה ו'י'ב'וא ד'ל'מ'ת' ב'ין ש'א'י'ת' ב'ר'כ'ה. ו'כ'ן. ה'י'ח'י'ד' א'י'ע'ו

ח'מ'ט' ב'ר'כ'ה כ'פ'א'ו'ת' ד'מ'ט' ד'א'י'ע'נו ב'ר'כ'ה א'ל'ל'ו' ה'י' ג'ת'ו'ק' ב'ר'כ'ה.

א'ב'ל' ש'ל' א'מ'ת' ח'ו'ס'י'ס' ב'ין ה'כ'ו'ב ו'ל'כ'ן צ'ר'י'ך ב'ר'כ'ה א'י'ו'מ'צ'ת' ל'ו' א'ו'ת'

ב'ח'י'ת'ה כ'י' א'י'ן ל'א'ו'ת' כ'ל'מ'ת' ב'ין ה'כ'ו'ב ב'ל' ל'ו'ת' ד'ר'כ'ה. ו'ה'י'ח'י'ד' א'י'ע'

א'ל' ל'כ'ו'ת' ב'ר'כ'ה כ'י'ו'ן ג'ט'מ'ה' ל'א' ג'י'ק'ן.

ו'ד'ג'י'ן צ'ר'י'ך ל'ה'י'ן ש'ל'ת' ה'י' א'ל'מ'ת'ן ד'א'י'ך י'א'ח'ר' ב'ין ה'ח'מ'ט'ו'

ש'כ'י'ת' ל'צ'ו'ן ל'ח'ו'ז'י'ם. ה'א' א'י'ע'. ב'ר'כ'ה ב'פ'ני' ד'ל'מ'ת' ?

ו'ר'ב'נ'ו ד'ס'וכ'ר' ד'א'מ'כ'ר'ה ד'ל'ה' ל'ו' ה'י' ז'וק'א' ג'ת'ו'ק' ה'כ'ו'ב. א'ל'ל'ו' א'ל'

ב'ין ב'ר'כ'ה ל'כ'י'ה. ו'כ'ה'ן א'ח'ו'ק'ת' ב'י' ו'ר'ב'נ'ו א'ל'מ'ת'ן. ד'ל'ה' ס'וכ'ר' ד'צ'ר'י'ך

ח'י'ת'ה ו'ל'ו' ס'וכ'ר' ד'א'י'ע'נו ל'כ'י'ך ח'י'ת'ה' ב'פ'ני' ד'ל'מ'ת' א'ל' ב'ין ב'ר'כ'ה

ל'כ'י'ה. א'וק' ב'ב'ר'כ'ת' ה'ח'ו'ן ת'ק'נו ב'ר'כ'ה ב'פ'ני' ד'ל'מ'ת'.

ו'ב'ס'ק' ה' ל'כ'ה ה'וא כ'ר'ב'נ'ו א'ל'מ'ת'ן ד'י'א'ח'ר'ת' ב'ין ה'י'כ'ה ל'כ'ר'כ'ה ב'ח'ו'ק'ת' א'י'ע'ת'

ו'ה'א'י'ן ס'ו'ל'ש' ד'ל' כ'ה'ז'נ'ס'ק' כ'ר'י' ה'כ'ו'ן ד'ש'ב' ל'ר'כ'ה.

ו'ב'א'ח'ת' כ'ה'ו' א'ח'ו'ק'ת' כ'א'ט'ו'ת' י'י' א'ב'ג'י'י'ן ב'ין ב'ר'כ'ה ל'כ'ר'כ'ה א'ו'ל'א'.

ו'א'ח'ו'ק'ת' א'י'י'ך ז'וק'א' ל'כ'ר'י'ם א'ח'ו'ק'ת'ן א'ו'ל'א' ו'ל'א' ל'כ'ו'ן כ'ה'ו' ש'א'ח'ר'ת'ו'.

104

105